

HAUKKI
MURAKAMI

Bir Kediyi Terk Etmek

*Babam
Hakkında*

Çeviren:
Ali Volkan
Erdemir

İllüstrasyonlar: Gao Yan

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde–Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik* ve *Birinci Tekil Şahıs* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

BİR KEDİYİ TERK ETMEK **Babam Hakkında**

Orijinal adı: Neko o Suteru – Chichioya ni Tsuite Kataru Toki

© 2020, Haruki Murakami

Yazan: Haruki Murakami

Japanca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır. Kitap ilk kez Japonya'da Bungeishunju Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

1. baskı / Mayıs 2022 / ISBN 978-625-8380-45-3

Sertifika no: 44919

İllüstrasyonlar: © 2020, Yan Gao

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bir Kediye Terk Etmek

Babam Hakkında

Haruki Murakami

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

Babamla ilgili hatıralarım.

Babamla ilgili hatıralarımın sayısı hiç de az değil. Ne de olsa dünyaya geldiğim günden on sekiz yaşında evden ayrılma dek, pek de ferah olmayan evimizin çatısı altında her gün baba oğul birlikte yaşadık.

Babamla aramızda –muhtemelen dünyadaki çoğu baba ve oğul ilişkisinde olduğu gibi– eğlenceli olanlarla birlikte, pek hoş sayılmayacak şeyler de yaşandı. Öte yandan aklımda kalan en canlı anılar bu iki türden de değil, aksine son derece sıradan ve günlük olaylarla ilgili olanlar.

Bir keresinde şu olmuştu mesela:

Şukugava'daki (Hyogo Eyaleti Nişinomiya şehri içinde bir semt) evimizde yaşadığımız zamanlardı. Sahile bir kedi bırakmaya gitmiştik. Yavru değildi, ye-

tişkin bir dişi kedydi. O yetişkin kediyi neden evimizden attığımızı hatırlamıyorum. Üstelik hem bahçeli, müstakil bir evde oturuyorduk hem de kedi beslemek için yeterli yerimiz vardı. Evimize sığınan bu sokak kedisinin karnı büyümüştü ve bizimkiler muhtemelen doğacak yavruların bakımıyla uğraşamayacaklarını düşünmüşlerdi. Açıkçası hatırlamıyorum. Her halükârda o zamanlarda evden kedi atmak normal bir şeydi, sizi bunun için suçlamazlardı. Kedileri kısırlaştırmak henüz kimsenin aklına gelmemişti. İlkul bir ya da ikinci sınıf öğrencisiydim sanırım, 1955 yılı civarı olmalı ya da biraz daha sonra. Evimizin yakınlarında ABD savaş uçakları tarafından bombalanmış bir bankanın kalıntıları, olduğu gibi duruyordu, savaşın hâlâ görünür tek tük yara izinden biri...

O yaz öğleden sonrası babamla sahile o dişi kediye bırakmaya gittik. Babam bisikleti sürüyordu, ben arkasına oturmuş, içinde kedinin olduğu sepeti tutuyordum. Şukugava Nehri boyunca ilerledik, sahildeki Koroen Parkı'na vardık ve içinde kedi olan sepeti ağaçların altına bırakıp arkamıza bakmadan eve döndük. Evimizle sahil arası yaklaşık iki kilometre diye aklımda kalmış. Henüz oradaki deniz doldurulmamıştı, Koroen Parkı'nın bulunduğu sahil cıvıl cıvıldı. Denizi öylesine güzeldi ki yaz tatilinde arkadaşlarımla neredeyse her gün oraya yüzmeye gidiyorduk. O yıllarda ebeveynler, çocukların kafalarına estikçe denize yüzmeye gitmelerine karışmazlardı. Böylece hepimiz iyi birer yüzücü olmuştuk. Dahası Şukugava Nehri'nde çok balık vardı. Bir keresinde nehir ağzında harika bir yılanbalığı tutmuştum.

Neyse... Kediye Koroen Parkı sahiline bırakıp ona *sayonara*¹ dedikten sonra bisikletle eve döndük. Bisikleti bıraktık, “Kediye yazık tabii ama yapacak başka bir şey de yoktu” diye aramızda konuşuyorduk ki kapıyı açtığımızda az önce sahile bıraktığımız kedi “miyav” deyip kuyruğunu dikerek bizi sıcak bir şekilde karşıladı. Biz onu bıraktıktan sonra dönüp evi bulmuştu. Nasıl olup da yolu şaşırmadan eve ulaşabildiğine akıl sır erdirememiştim. Biz, bisikletle doğrudan eve gelmiştik. Babam da anlamamıştı. Bir süre ikimiz de öylece susup kaldık.

Babamın o günkü şaşkın yüz ifadesini bugün bile hatırlarım. O ifade önce yerini meraka, ardından da tamamen rahatlama bıraktı. O günden sonra o

1. Uzun süre görüşülmeyecek durumlarda veya hiç görüşmemek üzere söylenen veda sözü; elveda. (ç.n.)

kediyi evimizde beslemeye devam ettik. Eve dönmeyi başarmıştı ve bu durumda onu atmak olmazdı; yine bizim kedimiz oldu.

Ben çocukken evimiz hiç kedisiz kalmazdı. O kedilerle uyum içinde, yakın bir şekilde yaşamıştık. Ve kediler her zaman benim en iyi arkadaşlarımdı. Kardeşim yoktu; en yakınlarım kediler ve kitaplar olmuştu. Verandada (o dönemki evlerde veranda olurdu) kedimle güneşlenmeyi pek severdim. İyi de madem kedilerle böylesine içli dışlıydık, neden o kediyi sahile götürüp bırakmak zorunda kalmıştık? Peki ben neden onu bırakmaya karşı çıkmamıştım? Bu sorular –o kedinin bizden önce eve dönmüş olmasıyla birlikte– bugün bile benim için büyük bir sırrı sürdürür.

Haruki Murakami babasını hatırlıyor...

Sıradan bir anı, sahile beraber bırakılan bir kedi, Murakami'nin babasına dair anılarının kapısını aralıyor. Hayatı ve hayalleri savaşıyla bölünen babanın öyküsünü kurgulamak, ailenin ve ülkenin de geçmişine bakmak anlamına geliyor. Murakami, yetişkin hayatında uzak olduğu babasıyla vedalaşırken, onun hem kişisel tarihindeki yerini gösteriyor hem de hayatları savaşıyla bitmiş veya dağılmış bir nesle saygı duruşunda bulunuyor...

Bir Kediye Terk Etmek, Murakami'nin bugüne kadarki en kişisel anlatısı....

